

Arrest

nr. 255 480 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 3 januari 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 januari 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 maart 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 23 april 2019 en 2 december 2020 en verzoekster op 18 april 2019 en 4 december 2020.

1.3. Op 25 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 januari 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Nueva Cua, Urdanita (staat Miranda, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. Sinds 2008 was u werkzaam in een laboratorium gelegen in de urbanisatie Los Cortijos in Caracas. In 2014 of 2015 werd u op de autosnelweg van uw wagen beroofd. In de wagen lag nog een gsm waarmee uw vader werd opgebeld dat zij u uw wagen wouden teruggeven als u een som geld zou betalen. U gaf het geld aan een aangetrouwde oom die bij de politie werkte en 's avonds bracht hij uw wagen terug. In september of oktober 2017 wanneer u met het openbaar vervoer op weg was naar uw werk, werden u en de andere passagiers beroofd door een persoon met een pistool. Op 29 oktober 2017 kwamen u en uw partner C. A. A.K. (O.V. X) terug thuis van jullie maandelijks tweedaags bezoek aan uw schoonmoeder in Pinto Salinas, Caracas (Capital District). U merkte dat er was ingebroken en een buurman liet weten dat L., de leider van een lokale bende in uw wijk in Nueva Cua, hiervoor verantwoordelijk was. Hierop trok u naar een nabijgelegen sportveld waar L. en zijn bende geregeld rondhingen. Het is een bende die drugs verhandelt en wel vaker inbreken, overvallen en diefstallen uitvoert. U sprak L. aan en vroeg de gestolen goederen terug. Er ontstond een discussie en een gevecht waarbij L. u met een steekwapen in de benen verwondde. U verwijderde zich van het sportveld omdat u beseftte dat u bloedde. U ging op een hoek dicht bij uw huis zitten waarop de buurman A. verwittigde. Een andere buurman die eveneens taxichauffeur is, bracht u naar een medische post waar u werd verzorgd en een voorschrift voor medicatie meekreeg. De dag nadien kwam een bendelid van L. naar uw woning en liet weten de zaken zo niet te zullen laten. U werd met de dood bedreigd en indien er klacht zou ingediend worden bij de politie zouden ook uw partner en jullie zoon gedood worden. Ten gevolge van deze bedreigingen vertrok u die dag naar uw schoonmoeder in Pinto Salinas. Uw schoonmoeder woont in een buurt die vaak geconfronteerd wordt met bendegeweld: zo vinden er geregeld schietpartijen plaats en wordt er drugs verhandeld. Als gevolg hiervan bleven jullie vooral binnenshuis en soms gingen jullie met de kinderen naar het park. In november 2017 nam u ontslag op uw werk omdat u schrik had om naar buiten te gaan in Caracas. In december 2017 ging u kledij kopen op de markt La Hoyada in Caracas. U reisde hiermee naar Cuba waar u deze verkocht om geld te verdienen. Na zeven of acht dagen keerde u terug naar Venezuela. Jullie kinderen gingen niet langer naar school aangezien uw partner 's ochtends in rijen diende aan te schuiven om voedsel en medicatie te krijgen. Eens uw verwondingen opgelopen bij de confrontatie met L. genezen waren verliet u op 29 december 2017 Venezuela. U reisde aan de hand van uw paspoort naar Spanje waar u om internationale bescherming verzocht. Aangezien jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten, bleef uw partner met jullie kinderen achter bij haar schoonmoeder. In Spanje raakte u betrokken bij een verkeersongeval en nadat u hiervoor financieel vergoed werd liet u uw gezin naar Spanje overkomen. Aangezien de Spaanse autoriteiten jullie dossiers apart en op verschillende locaties in Spanje zouden behandelen, weken jullie op 3 januari 2019 uit naar België waar jullie op 22 januari 2019 om internationale bescherming verzochten. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat u en uw gezin gedood zullen worden ten gevolge van de bedreigingen van L. en zijn bende. Tevens hebben u en uw partner gezondheidsproblemen. U werd in het verleden geopereerd aan uw rug en uw partner had eerder schildklierkanker waardoor zij levenslang medicatie dient te nemen. Gepaste medicatie is evenwel niet meer voor handen in Venezuela en bij de inbraak in oktober 2017 werd ook medicatie gestolen.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, een identiteitsbewijs dat aan verzoekers om internationale bescherming in Spanje wordt gegeven, uw echtscheidingsakte (van een vorig huwelijk), een attest van goed gedrag en zeden, meerdere documenten aangaande de aankoop van uw woning, twee attesten aangaande de fiscale registratie van uw woning, een verblijfsattest van uw schoonmoeder in Pinto Salinas in Caracas, meerdere artikels aangaande bendegeweld in Nueva Cua en Pinto Salinas, een artikel verschenen in een Spaanse krant aangaande het verkeersongeval waarbij u betrokken was, enkele medische documenten aangaande uw verkeersongeval in Spanje, meerdere medische documenten aangaande uw gezondheidsproblemen, meerdere foto's waarmee u wil aantonen langs waar de inbrekers uw huis zijn binnengekomen, meerdere foto's van de woning van uw schoonmoeder en van de buurt waarin ze woont, uw diploma en de erkenning ervan in Spanje en uw reisdocumenten (vliegtuigtickets en treintickets). Na uw eerste persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat nog een attest over aangaande de bij u vastgestelde littekens. Tevens maakte zij in haar opmerkingen op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud enkele correcties op de genoteerde verklaringen, zonder dat daarbij evenwel de inhoud van uw vluchtmotieven werd gewijzigd.

Op 14 mei 2019 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing en werd er vastgesteld dat u in Venezuela beschikte over een intern vestigingsalternatief. Op 17 februari 2020 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing en werd uw dossier teruggezonden naar het Commissariaat-generaal. Op 2 december 2020 werd u opnieuw op het Commissariaat-generaal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

Tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde u volgende documenten neer: een medisch getuigschrift betreffende uw partner A. bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken; verschillende rapporten en artikelen betreffende de algemene situatie in Venezuela, met name Human Rights and Democracy Report 2017 (16 juli 2018, UK Foreign and Commonwealth office), Human Rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight (juni 2018, UN Human Rights office of the High Commissioner), Venezuela: Les groupes mafieux et paramilitaires (22 november 2016, OFPRA), Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela (29 november 2017, HRW), Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings' (22 juni 2018, UN News Service), Country report and updates: Venezuela (8 januari 2018, War Resisters' International, Venezuelans are taking desperate measures to escape (AI); verschillende richtlijnen van de VN, met name Guidance Note on international protection considerations for Venezuelans, update I (mei 2019, UNHCR), Guidance Note on the Outflow of Venezuelans (maart 2018, UNHCR) en resolutie 2/18 Forced Migration of Venezuelans (IACHR).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud legde u volgende bijkomende documenten neer: het paspoort van uw zoon C., de vertalingen van de diploma's van uw partner A. voor de homologeringsprocedure, meerdere artikelen en nieuwsberichten betreffende de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela in enkele specifieke Venezolaanse steden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek en herevaluatie van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient opnieuw geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela problemen met L. en zijn bende omwille van een incident tussen u en L. in Nueva Cua (staat Miranda) op incident van 29 oktober 2017.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de stad Caracas (Capital District) vestigt. U gaf hierover aan dat dit geen mogelijkheid is gezien de bendes in Venezuela in onderling contact staan met elkaar waardoor L. u zou kunnen vinden, Caracas de gevaarlijkste hoofdstad ter wereld is en u schrik heeft dat er iets met u of uw familie zou gebeuren (CGVS II, p. 17, 19). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat . en zijn bende contacten hebben met andere bendes (CGVS II, p. 17). Integendeel, u gaf zelf aan dat L.– wiens bende geen naam heeft – enkel actief was in de sector in Nueva Cua waar u woonde (CGVS II, p. 13-14). De bewering van uw partner dat L. op de hoogte zou kunnen komen dat jullie familie hadden in Caracas omdat de burens dit wisten en dat zij een onderzoek zouden kunnen voeren om tot bij jullie te raken (CGVS A. II, p. 14), zijn eveneens louter veronderstellingen, te meer zij aangaf dat jullie nooit geïnformeerd hebben bij de personen die jullie woning in Nueva Cua betrekken of zij nog problemen kenden met L. en zijn bende (CGVS A. II, p. 7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in Caracas bij uw schoonmoeder van eind oktober 2017 tot eind december 2017 geen enkel persoonlijk probleem kende (CGVS II, p. 17). Hoewel u aangaf hier niet te zijn buitengekomen en u vreesde dat L. u zou vinden (CGVS II, p. 16-18), blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk buitenkwam. Zo ging u nog naar de markt La Hoyada om kledij aan te

kopen (CGVS II, p. 17), alsook naar het park met de kinderen (CGVS II, p. 18). Bovendien reisde u begin december 2017 nog een zeven of acht dagen naar Cuba om daar kledij te verkopen, waarna u terugkeerde naar Venezuela (CGVS II, p. 17). Gevraagd waarom u als iemand die vreest voor zijn leven in Venezuela terugkeerde, stelde u dat de situatie gelijkaardig was in Cuba en u er niet kon blijven (CGVS II, p. 17). Dat u ondanks een vrees voor uw eigen leven toch besloot om terug te keren naar Venezuela, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging bij terugkeer. Ook uw partner die meer dan een jaar in Caracas verbleef, namelijk van eind oktober 2017 tot aan haar vertrek in december 2019, kende in Caracas geen enkel probleem omwille van jullie conflict met L. (CGVS A. II, p. 12). Bovendien gaf zij tevens aan in Caracas buiten te komen. Zo bleef zij verder werken als verpleegkundige in Caracas in de periode dat u daar nog verbleef, waarbij zij te voet vanuit Pinto Salinas naar haar werk ging. Zij stopte pas met werken omdat zij werken en zorgen voor de kinderen niet kon combineren (CGVS A. II, p. 9).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u reeds sinds 2008 werkzaam was in Caracas. Zo werkte u, tot u zelf ontslag nam in november 2017, bij een laboratorium in Caracas waar u antibiotica maakte. Uw oom langs vaderskant die nog steeds voor dit bedrijf werkt en woonachtig is in Caracas, bezorgde u deze job (CGVS II, p. 9, 16). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u ook heel wat ondernemingszin aan de dag legde om uw woning en wagen te kopen. Zo reisde u naar Cuba om er kledij die u in Venezuela had gekocht te verkopen (CGVS II, p. 11). U deed dit een laatste keer in 2017 om ook uw reis naar Europa te kunnen financieren (CGVS II, p. 17). Uit dit alles blijkt dat u in Venezuela over een zekere financiële slagkracht beschikte. Ook uw partner was in Venezuela steeds werkzaam als verpleegkundige, waarbij zij vanaf 2016 tot aan uw vertrek in 2017 opnieuw in Caracas werkte (CGVS A. II, p. 8). Ook in België vonden u en uw partner zelfstandig een job (CGVS II, p. 3-4). Uit niets blijkt dan ook dat u en uw partner niet opnieuw een redelijke kans maken op de arbeidsmarkt van Caracas. Voorts blijken zowel u als uw partner gestudeerd te hebben in Caracas (CGVS II, p. 8 / CGVS A. II, p. 8) en er over een uitgebreid netwerk te beschikken. Zo gaf u aan nog steeds contact te hebben met vrienden (van de universiteit) en collega's waarvan de meerderheid in Caracas woont (CGVS II, p. 10). Uw partner - die onder meer van haar zevende tot haar twintigste in Caracas woonde (CGVS A. II, p. 5) - haar moeder en zus wonen eveneens nog steeds in Caracas (CGVS A. II, p. 5-6). Ook zij heeft nog steeds contact met vrienden en collega's binnen de verpleegsector die in Caracas wonen (CGVS A. II, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u heden in de stad Caracas over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3

EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets van 15 mei 2020*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: *Venezuela Country Focus van augustus 2020*, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Hierboven werd in dit verband al aangestipt dat u en uw partner hogere studies doorliepen (CGVS II, p. 8 / CGVS A. II, p. 8) en jullie beiden werkten in Venezuela (CGVS II, p. 9 / CGVS A. II, p. 8-9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u eigenaar was van een woning en dat u voor uw vertrek naar Europa in de periode 2015 tot 2017 geregeld reisde en terugkeerde naar Venezuela (CGVS I, p. 3)

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De overval van de bus waarbij u beroofd werd en de carjacking, net als de overvallen op uw partner en haar getuige zijn van schietpartijen laten evenmin toe te besluiten dat u en uw partner in geval van een terugkeer het risico loopt op vervolging of ernstige schade. Dat u en uw partner slachtoffer werden van dergelijke feiten is geenszins te wijten aan conventie gerelateerde motieven. U en uw partner hadden telkens de pech in de buurt te zijn (CGVS I, p. 5-6 / CGVS II, p. 18-19 / CGVS A. II, p. 12). Deze feiten kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2 a) en b) en dienen gekaderd te worden binnen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van u en uw partner en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS I, p. 3/ CGVS A. II, p. 4), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Uw identiteit, uw opleiding, uw vroegere echtscheiding, uw gezondheidsproblemen en deze van uw partner, uw verblijf in Spanje en het ongeval dat u daar kreeg waardoor u medische zorg kreeg, uw reisweg, het feit dat u een woning bezit in Venezuela, dat u geen strafblad heeft en dat uw schoonmoeder in Caracas woont staan op zich niet ter discussie, net zo min als de verwondingen die u opliep bij uw confrontatie met L.. De foto's van uw woning, van de woning van uw schoonmoeder en van de buurt waarin uw schoonmoeder woont laten niet toe enig persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. De artikels aangaande het bendegegeweld in Nueva Cua en Pinto Salinas, die geen betrekking hebben op uw persoon (CGVS I, p. 3), zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot de door u ter rechtzetting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud van 2 december 2020 neergelegde artikels, nieuwberichten, rapporten en richtlijnen. Immers zoals reeds opgemerkt, blijkt dat het Commissariaat-generaal reeds rekening heeft gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen. De diploma's ten slotte van uw echtgenoot als de identiteit van uw zoon C. worden hier evenmin in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Caracas (Capital District, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. In 2009 verhuisde u naar Nueva Cua (Miranda, Venezuela) waar u samen met uw partner B. H. J.E. (O.V. X) woonde. In 2010 werden er problemen aan uw schildklier vastgesteld waarvoor u in 2011 geopereerd werd. In oktober 2017 kwamen u en uw partner terug thuis van jullie maandelijks tweedaags bezoek aan uw moeder in Pinto Salinas, Caracas. U merkte dat er was ingebroken en een buurman liet weten dat L. hiervoor verantwoordelijk was. Hierop trok uw partner naar een nabijgelegen plek waar L. en zijn bende geregeld rondhingen. Hij sprak L. aan en vroeg de gestolen goederen terug. Er ontstond een discussie en een gevecht waarbij L. uw partner met een steekwapen in de benen verwondde. Uw partner vertrok en probeerde zo goed als hij kon naar huis te komen. Hij kwam een buurman tegen die u verwittigde. U vond uw partner en een andere buur, die tevens taxichauffeur was, bracht jullie naar een medische post. J. werd hier verzorgd en keerde terug naar huis om te rusten. De dag nadien kwam een bendelid van L. naar jullie woning en liet weten de zaken zo niet te zullen laten. Uw partner werd met de dood bedreigd en indien er klacht zou ingediend worden bij de

politie zouden ook u en jullie zoon gedood worden. Ten gevolge van deze bedreigingen besloten jullie te verhuizen naar uw moeder in Pinto Salinas, Caracas. Uw moeder woont in een buurt die vaak geconfronteerd wordt met bendegeweld: zo vinden er geregeld schietpartijen plaats en wordt er drugs verhandeld. Als gevolg hiervan bleven jullie vooral binnenshuis. Zelf was u enkele keren in de nabijheid van schietpartijen, onder andere wanneer u met uw zonen in het park was en wanneer er kogels tot aan de woning van uw moeder raakten. U zocht een school voor uw kinderen, maar omdat de lessen reeds gestart waren, vond u voor uw kinderen geen plaats. U zei uw werk op omdat u deze niet kon combineren met de zorg voor uw kinderen. Ook nadat uw partner in december 2017 Venezuela verliet – jullie hadden onvoldoende financiële middelen om allemaal samen het land te verlaten en uitweek naar Spanje bleef u met deze onveiligheidssituatie in Pinto Salinas geconfronteerd worden, zo werd u in 2018 twee keer overvallen. Op 2 december 2018 reisde u aan de hand van uw paspoort naar Spanje waar u uw partner vervoegde en vanwaar jullie verder reisden naar België waar jullie op 22 januari 2019 om internationale bescherming verzochten. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat u en uw gezin gedood zullen worden ten gevolge van de bedreigingen van L. en zijn bende. Tevens hebben u en uw partner gezondheidsproblemen. U had eerder problemen aan uw schildklier waardoor u levenslang medicatie dient te nemen. Gepaste medicatie is evenwel niet altijd meer voor handen in Venezuela en bij de inbraak in oktober 2017 werd ook medicatie gestolen. Voorts vreest u ook de stijgende criminaliteit in Venezuela en wilt u een goede toekomst voor uw kinderen.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, de paspoorten van uw zonen en enkele medische documenten waaruit blijkt dat u schildklierkanker heeft gehad. Uw advocaat maakte in haar opmerkingen op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud enkele correcties op de genoteerde verklaringen, zonder dat daarbij evenwel de inhoud van uw vluchtmotieven gewijzigd werd.

Op 14 mei 2019 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing en werd er vastgesteld dat u in Venezuela beschikte over een intern vestigingsalternatief. Op 17 februari 2020 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing en werd uw dossier teruggezonden naar het Commissariaat-generaal. Op 4 december 2020 werd u opnieuw op het Commissariaat-generaal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

Tijdens uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde u volgende documenten neer: een medisch getuigschrift betreffende uzelf bestemd voor de Dienst Humanitaire regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken; verschillende rapporten en artikelen betreffende de algemene situatie in Venezuela, met name Human Rights and Democracy Report 2017 (16 juli 2018, UK Foreign and Commonwealth office), Human Rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight (juni 2018, UN Human Rights office of the High Commissioner), Venezuela: Les groupes mafieux et paramilitaires (22 november 2016, OFPRA), Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela (29 november 2017, HRW), Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings' (22 juni 2018, UN News Service), Country report and updates: Venezuela (8 januari 2018, War Resisters' International, Venezuelans are taking desperate measures to escape (AI); verschillende richtlijnen van de VN, met name Guidance Note on international protection considerations for Venezuelans, update I (mei 2019, UNHCR), Guidance Note on the Outflow of Venezuelans (maart 2018, UNHCR) en resolutie 2/18 Forced Migration of Venezuelans (IACHR).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud legde u volgende bijkomende documenten neer: Peruaanse verblijfsdocumenten betreffende de vader en zus van uw partner J.; Peruaanse verblijfsdocumenten van uw zus R.; een Peruaanse werkvergunning van uw broer J.; een document van uw broer W. dat hij in Chili in quarantaine moest; een rekening betreffende de kostprijs van uw medicatie in Venezuela. Uw advocaat maakte in haar opmerkingen op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud van 4 december 2020 enkele correcties op de genoteerde verklaringen, zonder dat daarbij evenwel de inhoud van uw vluchtmotieven gewijzigd werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner B. H. J. E. (O.V. X) in zijn verzoek. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek en herevaluatie van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient opnieuw geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela problemen met L. en zijn bende omwille van een incident tussen u en L. in Nueva Cua (staat Miranda) op incident van 29 oktober 2017.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de stad Caracas (Capital District) vestigt. U gaf hierover aan dat dit geen mogelijkheid is gezien de bendes in Venezuela in onderling contact staan met elkaar waardoor L. u zou kunnen vinden, Caracas de gevaarlijkste hoofdstad ter wereld is en u schrik heeft dat er iets met u of uw familie zou gebeuren (CGVS II, p. 17, 19). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat L. en zijn bende contacten hebben met andere bendes (CGVS II, p. 17). Integendeel, u gaf zelf aan dat L. – wiens bende geen naam heeft – enkel actief was in de sector in Nueva Cua waar u woonde (CGVS II, p. 13-14). De bewering van uw partner dat L. op de hoogte zou kunnen komen dat jullie familie hadden in Caracas omdat de burens dit wisten en dat zij een onderzoek zouden kunnen voeren om tot bij jullie te raken (CGVS A. II, p. 14), zijn eveneens louter veronderstellingen, te meer zij aangaf dat jullie nooit geïnformeerd hebben bij de personen die jullie woning in Nueva Cua betrekken of zij nog problemen kenden met L. en zijn bende (CGVS A. II, p. 7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in Caracas bij uw schoonmoeder van eind oktober 2017 tot eind december 2017 geen enkel persoonlijk probleem kende (CGVS II, p. 17). Hoewel u aangaf hier niet te zijn buitengekomen en u vreesde dat L. u zou vinden (CGVS II, p. 16-18), blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk buitenkwam. Zo ging u nog naar de markt La Hoyada om kledij aan te kopen (CGVS II, p. 17), alsook naar het park met de kinderen (CGVS II, p. 18). Bovendien reisde u begin december 2017 nog een zeven of acht dagen naar Cuba om daar kledij te verkopen, waarna u terugkeerde naar Venezuela (CGVS II, p. 17). Gevraagd waarom u als iemand die vreest voor zijn leven in Venezuela terugkeerde, stelde u dat de situatie gelijkaardig was in Cuba en u er niet kon blijven (CGVS II, p. 17). Dat u ondanks een vrees voor uw eigen leven toch besloot om terug te keren naar Venezuela, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging bij terugkeer. Ook uw partner die meer dan een jaar in Caracas verbleef, namelijk van eind oktober 2017 tot aan haar vertrek in december 2019, kende in Caracas geen enkel probleem omwille van jullie conflict met L. (CGVS A. II, p. 12). Bovendien gaf zij tevens aan in Caracas buiten te komen. Zo bleef zij verder werken als verpleegkundige in Caracas in de periode dat u daar nog verbleef, waarbij zij te voet vanuit Pinto Salinas naar haar werk ging. Zij stopte pas met werken omdat zij werken en zorgen voor de kinderen niet kon combineren (CGVS A. II, p. 9).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u reeds sinds 2008 werkzaam was in Caracas. Zo werkte u, tot u zelf ontslag nam in november 2017, bij een laboratorium in Caracas waar u antibiotica maakte. Uw oom langs vaderskant die nog steeds voor dit bedrijf werkt en woonachtig is in Caracas, bezorgde u deze job (CGVS II, p. 9, 16). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u ook heel wat ondernemingszin aan de dag legde om uw woning en wagen te kopen. Zo reisde u naar Cuba om er kledij die u in Venezuela had gekocht te verkopen (CGVS II, p. 11). U deed dit een laatste keer in 2017 om ook uw reis naar Europa te kunnen financieren (CGVS II, p. 17). Uit dit alles blijkt dat u in Venezuela over een zekere financiële slagkracht beschikte. Ook uw partner was in Venezuela steeds werkzaam als verpleegkundige, waarbij zij vanaf 2016 tot aan uw vertrek in 2017 opnieuw in Caracas werkte (CGVS A. II, p. 8). Ook in België vonden u en uw partner zelfstandig een job (CGVS II, p. 3-4). Uit niets blijkt dan ook dat u en uw partner niet opnieuw een redelijke kans maken op de arbeidsmarkt van Caracas. Voorts blijken zowel u als uw partner gestudeerd te hebben in Caracas (CGVS II, p. 8 / CGVS A. II, p. 8) en er over een uitgebreid netwerk te beschikken. Zo gaf u aan nog steeds contact te hebben met vrienden (van de universiteit) en

collega's waarvan de meerderheid in Caracas woont (CGVS II, p. 10). Uw partner - die onder meer van haar zevende tot haar twintigste in Caracas woonde (CGVS A. II, p. 5) - haar moeder en zus wonen eveneens nog steeds in Caracas (CGVS A. II, p. 5-6). Ook zij heeft nog steeds contact met vrienden en collega's binnen de verpleegsector die in Caracas wonen (CGVS A. II, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u heden in de stad Caracas over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de

economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Hierboven werd in dit verband al aangestipt dat u en uw partner hogere studies doorliepen (CGVS II, p. 8 / CGVS A. II, p. 8) en jullie beiden werkten in Venezuela (CGVS II, p. 9 / CGVS A. II, p. 8-9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u eigenaar was van een woning en dat u voor uw vertrek naar Europa in de periode 2015 tot 2017 geregeld reisde en terugkeerde naar Venezuela (CGVS I, p. 3)

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

De overval van de bus waarbij u beroofd werd en de carjacking, net als de overvallen op uw partner en haar getuige zijn van schietpartijen laten evenmin toe te besluiten dat u en uw partner in geval van een terugkeer het risico loopt op vervolging of ernstige schade. Dat u en uw partner slachtoffer werden van dergelijke feiten is geenszins te wijten aan conventie gerelateerde motieven. U en uw partner hadden telkens de pech in de buurt te zijn (CGVS I, p. 5-6 / CGVS II, p. 18-19 / CGVS A. II, p. 12). Deze feiten kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2 a) en b) en dienen gekaderd te worden binnen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent.

Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van u en uw partner en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS I, p. 3/ CGVS A. II, p. 4), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop deze beslissing zich baseert werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Uw identiteit, uw opleiding, uw vroegere echtscheiding, uw gezondheidsproblemen en deze van uw partner, uw verblijf in Spanje en het ongeval dat u daar kreeg waardoor u medische zorg kreeg, uw reisweg, het feit dat u een woning bezit in Venezuela, dat u geen strafblad heeft en dat uw schoonmoeder in Caracas woont staan op zich niet ter discussie, net zo min als de verwondingen die u opliep bij uw confrontatie met L.. De foto's van uw woning, van de woning van uw schoonmoeder en van de buurt waarin uw schoonmoeder woont laten

niet toe enig persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. De artikels aangaande het bendegegeweld in Nueva Cua en Pinto Salinas, die geen betrekking hebben op uw persoon (CGVS I, p. 3), zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot de door u ter rechtzetting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud van 2 december 2020 neergelegde artikels, nieuwberichten, rapporten en richtlijnen. Immers zoals reeds opgemerkt, blijkt dat het Commissariaat-generaal reeds rekening heeft gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen. De diploma's ten slotte van uw echtgenoot als de identiteit van uw zoon C. worden hier evenmin in twijfel getrokken.”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw identiteit en die van uw zonen staan niet ter discussie, net zomin als uw gezondheidsproblemen.

Wat betreft de door u ter rechtzetting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegde nieuwberichten, rapporten en richtlijnen zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Immers zoals reeds opgemerkt, blijkt dat het Commissariaat-generaal reeds rekening heeft gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela. Wat betreft de kost voor uw medicatie dient verwezen te worden naar wat reeds eerder vermeld werd, namelijk dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Dat er familieleden van u en uw echtgenoot buiten Venezuela verblijven, wordt evenmin in twijfel getrokken. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van de verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers voeren aan dat het UNHCR richtlijnen heeft gepubliceerd over het onderzoek en de toepassing van het intern vluchtalternatief, waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) dit onderzoek moet doen en moet bewijzen dat er voor verzoekers een redelijk en toegankelijk intern beschermingsalternatief bestaat. Verzoekers menen dat dit onderzoek *in casu* niet werd gedaan.

Verzoekers wijzen erop dat zij zich niet kunnen vestigen in Caracas. Ze verwijzen naar de “*Guidance note on international protection considerations for Venezuelans, update 1*” van het UNHCR van mei 2019. Hierin wordt verwezen naar de Cartagena Declaration. Verzoekers menen dat het in deze context absoluut onredelijk is om van hen te eisen dat ze zich in Caracas zouden vestigen. Verzoekers benadrukken dat de reizen van verzoeker voor zijn werk waren, dat hun huis zich in Nueva Cua bevindt waarnaar ze niet terug kunnen, dat ze in de periode waarin zij bij de moeder van verzoekster verbleven, niet buiten kwamen en dat verzoeker er amper twee maanden bleef, verzoekers hebben dus niet op een veilige en normale manier gewoond in Caracas. Mocht verzoeker zich veilig gevoeld hebben in Caracas, dan was hij er gebleven, zoals zijn echtgenote, zodat ze samen het land konden verlaten. Dit was echter

niet het geval. Bovendien bieden de algemene omstandigheden in Caracas geen oplossing voor het dreigend gevaar voor het leven, er vindt dagdagelijks enorm veel bendege geweld plaats en ontvoeringen die veelal leiden tot moord. Verzoekers wijzen in dit verband naar het *“Venezuela 2020 Crime & Safety Report”* van OSAC. Naast het veiligheidsprobleem zullen verzoekers ook geconfronteerd worden met moeilijkheden om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. Voedsel is extreem duur geworden, er zijn stroomonderbrekingen, wat gevolgen heeft voor de watervoorziening en de hygiëne, de tekorten leiden tot grotere armoede waardoor ook de inwoners met werk worden getroffen. Verzoekers verwijzen naar persartikels en naar een artikel van het Center for Strategic & International studies. Sinds de uitbraak van de coronacrisis is de situatie verergerd. Verzoekers wijzen ook op de specifieke situatie van verzoekster en haar nood aan medicatie, ze heeft schildklierkanker gehad en medicatie is essentieel om te overleven. In Venezuela zijn er ernstige tekorten op het vlak van medicatie, wat wordt bevestigd in tal van rapporten en in de COI Focus *Vénézuela Situation économique* van 20 april 2018. Het is niet redelijk te verwachten dat verzoekster zich ergens zal vestigen waar zij geen medicatie kan krijgen. Dit onderdeel van het onderzoek naar een intern beschermingsalternatief kan het CGVS niet overlaten aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer volstaat om een mogelijk intern vestigingsalternatief uit te sluiten. Verzoekers verwijzen naar de arresten van het EHRM Paposhvili v. Belgium van 13 december 2016 en Sufi en Elmi v. UK van 28 juni 2011. Verzoekers verwijzen naar persartikels en een artikel van Human Rights Watch van mei 2020 over de gezondheidssituatie in Venezuela. Verzoekers besluiten dat het intern vestigingsalternatief niet redelijk is en verzoekers erkend moeten worden als vluchteling.

Inzake de subsidiaire bescherming menen verzoekers vooreerst dat deze hen toegekend moet worden op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de veiligheidssituatie en de socio-economische situatie in Venezuela. Ze verwijzen naar het rapport *Human Rights and Democracy Report 2017- Venezuela* van de UK Foreign and Commonwealth Office van 16 juli 2018 dat ernstige voedseltekorten, een falende gezondheidszorg en extreem hoge moordcijfers vermeldt, naar een rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Mensenrechten van juni 2018 dat handelt over de instorting van de gezondheidszorg, naar een artikel in het medisch-wetenschappelijke tijdschrift *“The Lancet”* over de gezondheidszorg in Venezuela en de COI Focus Venezuela die zich in het administratief dossier bevindt. De afwezigheid van overheidsdata kan evenmin bemoedigend worden genoemd. Uit deze rapporten blijken ook ernstige voedseltekorten en door de voedselcrisis loopt de scholingsgraad achteruit. Verzoekers verwijzen naar het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en naar persartikels. Zij stellen dat het gevolg van deze situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten en dat in het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Mensenrechten vermeld wordt dat, hoewel niet alle Venezolanen het land ontvluchten dit doen omwille van vluchtelingenrechtelijke redenen, een significant aantal van hen nood heeft aan internationale bescherming. De Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties heeft in maart 2018 meegedeeld dat er voor grote aantallen Venezolanen nood is aan internationale bescherming, al is het tijdelijk. Het loutere feit dat de problemen van socio-economische aard zijn, is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolaanse personen in een mensonwaardige situatie.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stellen verzoekers dat het CGVS de voorwaarden van dit artikel verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissingen geen analyse inhouden van de intensiteit en de willekeurigheid van het geweld. Verzoekers verwijzen naar het arrest van het Europees Hof van Justitie Aboubacar Diakité van 30 januari 2017 en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Verzoekers wijzen erop dat de COI Focus Venezuela Situation Sécuritaire van 29 april 2018 (update) vaststelt dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig is. Momenteel is er sprake van een “pre-conflict” en het land riskeert verzeild te geraken in een burgeroorlog en een politieke oorlog. Verzoekers verwijzen naar het rapport van de IACHR Inter-American Commission on Human Rights, *Situation of Human Rights in Venezuela* van 31 december 2017 en naar een artikel van OFPRA over bendes en paramilitaire groeperingen, colectivos, criminele bendes en drugsbendes van 22 november 2016. Verzoekers leiden hieruit af dat Venezuela een situatie kent van geweld met grote intensiteit, die als willekeurig kan gekwalificeerd worden, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zekere organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn burgers.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken bij het verzoekschrift:

- UNHCR *Guidance note on international protection considerations for Venezuelans*, update 1, mei 2019 (stuk 4);
- medisch attest op naam van verzoekster (stuk 5);
- OSAC *Venezuela 2020 Crime & Safety Report* (stuk 6);
- CSIS *Covid-19 in Venezuela: How the pandemic deepened a humanitarian crisis*, 23 september 2020 (stuk 7);
- Human Rights Watch *Venezuela: Urgent aid needed to combat Covid-19*, 26 mei 2020 (stuk 8).

2.2.2. De verwerende partij dient op 30 maart 2021 per drager een nota in.

2.2.3. Verzoekers leggen ter zitting van 5 mei 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij een klacht met vertaling voegen ingediend door de grootmoeder van verzoekster omwille van bedreigingen om maandelijks afpersingsgeld te betalen aan L. en ook Whatsapp-berichten met vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.3.1. De beslissing genomen in hoofde van verzoekster vermeldt dat haar verzoek integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door verzoeker in zijn verzoek en er wordt verwezen naar de beslissing in hoofde van verzoeker.

Aan verzoekers worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken: (i) rekening houdend met hun actuele persoonlijke omstandigheden kan van verzoekers redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich heden in de stad Caracas vestigen: (1) zij geven geen enkele concrete aanwijzingen dat L. en zijn bende contact hebben met andere bendes; (2) uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Caracas bij zijn schoonmoeder geen persoonlijke problemen kende, hij kwam daar wel degelijk buiten, hij ging naar de markt om kledij aan te kopen en naar het park met de kinderen, hij reisde naar Cuba en keerde terug naar Venezuela, dat hij ondanks zijn vrees terugkeerde, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees voor vervolging bij terugkeer (3) uit hun verklaringen blijkt dat verzoekster, die meer dan een jaar in Caracas verbleef, geen problemen kende omwille van hun conflict met L., zij kwam ook buiten in Caracas: zolang verzoeker er nog was, werkte ze verder als verpleegkundige waarbij zij te voet naar haar werk ging, ze stopte pas met werken omdat ze werken en zorgen voor de kinderen niet kon combineren (4) uit verzoekers verklaringen blijkt inzake Caracas het volgende: verzoeker werkte reeds sinds 2008 in Caracas tot hij zelf ontslag nam in november 2017, zijn oom langs vaderskant die nog steeds voor ditzelfde bedrijf werkt en in Caracas woont, bezorgde hem deze job; verzoeker legde heel wat ondernemingszin aan de dag om een woning en een wagen te kopen: hij reisde naar Cuba om er kledij te verkopen die hij in Venezuela had gekocht, hij deed dit ook om zijn reis naar Europa te financieren, uit dit alles blijkt dat hij in Venezuela over een zekere financiële slagkracht beschikte; verzoekster werkte in Venezuela steeds als verpleegkundige, waarbij zij vanaf 2016 tot aan verzoekers vertrek in december 2017 opnieuw in Caracas werkte; in België vonden verzoekers zelfstandig een job; uit niets blijkt dat zij niet opnieuw een redelijke kans maken op de arbeidsmarkt van Caracas; verzoekers hebben gestudeerd in Caracas en beschikken er over een uitgebreid netwerk: verzoeker gaf aan nog steeds contact te hebben met vrienden en collega's waarvan de meerderheid in Caracas woont, verzoekster die ook van haar zevende tot haar twintigste in Caracas woonde, heeft een moeder en zus die nog steeds in Caracas wonen, ook verzoekster heeft nog steeds contact met vrienden en collega's binnen de verpleegsector die in Caracas wonen (5) bijgevolg beschikken verzoekers heden in de stad Caracas over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en tonen zij niet het tegendeel aan (ii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit verzoekers' verklaringen over hun profiel en familiale/financiële situatie in hun land van nationaliteit kan niet worden afgeleid dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in

Venezuela van die aard is is dat verzoekers persoonlijk een bijzonder risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat ze bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen; de overval van de bus waarbij verzoeker beroofd werd en de carjacking, de overvallen op verzoekster en haar getuige zijn van schietpartijen, laten evenmin toe te besluiten dat zij in geval van terugkeer het risico lopen op vervolging of ernstige schade, dat ze het slachtoffer werden van dergelijke feiten is niet te wijten aan Conventie gerelateerde motieven, ze hadden telkens de pech in de buurt te zijn, deze feiten kunnen niet beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 a) en b) en dienen gekaderd te worden binnen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela (iii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekers brachten geen informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken (iv) de medische problemen van verzoekers en hun stelling dat ze in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg, betreffen een problematiek waarvan de beoordeling een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zij dienen zich te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (v) de documenten die verzoekers hebben voorgelegd, wijzigen voorgaande beslissing niet. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers voeren aan L. en zijn bende te vrezen, met wie zij een probleem hebben: zijn bende had ingebroken in hun huis in Nueva Cua, Urdanita (staat Miranda), verzoeker ging L. opzoeken en aanspreken om de gestolen goederen terug te krijgen, er ontstond een gevecht waarbij verzoeker gewond geraakte, de dag erna kwam een bendelid van deze bende naar hun woning om hen te bedreigen met de dood en te waarschuwen dat ze geen klacht mochten indienen. Hierop vluchtten verzoekers naar hun (schoon)moeder in Pinto Salinas, Caracas.

Verzoekers vrezen dat de bende van L. hen zal terugvinden.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Het CGVS onderzoekt de persoonlijke omstandigheden van verzoekers als volgt (de algemene omstandigheden worden onderzocht in het kader van het onderzoek van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet):

“Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden in de stad Caracas (Capital District) vestigt. U gaf hierover aan dat dit geen mogelijkheid is gezien de bendes in Venezuela in onderling contact staan met elkaar waardoor L. u zou kunnen vinden, Caracas de gevaarlijkste hoofdstad ter wereld is en u schrik heeft dat er iets met u of uw familie zou gebeuren (CGVS II, p. 17, 19). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u geen enkele concrete aanwijzing heeft dat . en zijn bende contacten hebben met andere bendes (CGVS II, p. 17). Integendeel, u gaf zelf aan dat L.– wiens bende geen naam heeft – enkel actief was in de sector in Nueva Cua waar u woonde (CGVS II, p. 13-14). De bewering van uw partner dat L. op de hoogte zou kunnen komen dat jullie familie hadden in Caracas omdat de burens dit wisten en dat zij een onderzoek

zouden kunnen voeren om tot bij jullie te raken (CGVS A. II, p. 14), zijn eveneens louter veronderstellingen, te meer zij aangaf dat jullie nooit geïnformeerd hebben bij de personen die jullie woning in Nueva Cua betrekken of zij nog problemen kenden met L. en zijn bende (CGVS A. II, p. 7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf in Caracas bij uw schoonmoeder van eind oktober 2017 tot eind december 2017 geen enkel persoonlijk probleem kende (CGVS II, p. 17). Hoewel u aangaf hier niet te zijn buitengekomen en u vreesde dat L. u zou vinden (CGVS II, p. 16-18), blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk buitenkwam. Zo ging u nog naar de markt La Hoyada om kledij aan te kopen (CGVS II, p. 17), alsook naar het park met de kinderen (CGVS II, p. 18). Bovendien reisde u begin december 2017 nog een zeven of acht dagen naar Cuba om daar kledij te verkopen, waarna u terugkeerde naar Venezuela (CGVS II, p. 17). Gevraagd waarom u als iemand die vreest voor zijn leven in Venezuela terugkeerde, stelde u dat de situatie gelijkaardig was in Cuba en u er niet kon blijven (CGVS II, p. 17). Dat u ondanks een vrees voor uw eigen leven toch besloot om terug te keren naar Venezuela, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging bij terugkeer. Ook uw partner die meer dan een jaar in Caracas verbleef, namelijk van eind oktober 2017 tot aan haar vertrek in december 2019, kende in Caracas geen enkel probleem omwille van jullie conflict met L. (CGVS A. II, p. 12). Bovendien gaf zij tevens aan in Caracas buiten te komen. Zo bleef zij verder werken als verpleegkundige in Caracas in de periode dat u daar nog verbleef, waarbij zij te voet vanuit Pinto Salinas naar haar werk ging. Zij stopte pas met werken omdat zij werken en zorgen voor de kinderen niet kon combineren (CGVS A. II, p. 9).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u reeds sinds 2008 werkzaam was in Caracas. Zo werkte u, tot u zelf ontslag nam in november 2017, bij een laboratorium in Caracas waar u antibiotica maakte. Uw oom langs vaderskant die nog steeds voor dit bedrijf werkt en woonachtig is in Caracas, bezorgde u deze job (CGVS II, p. 9, 16). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u ook heel wat ondernemingszin aan de dag legde om uw woning en wagen te kopen. Zo reisde u naar Cuba om er kledij die u in Venezuela had gekocht te verkopen (CGVS II, p. 11). U deed dit een laatste keer in 2017 om ook uw reis naar Europa te kunnen financieren (CGVS II, p. 17). Uit dit alles blijkt dat u in Venezuela over een zekere financiële slagkracht beschikte. Ook uw partner was in Venezuela steeds werkzaam als verpleegkundige, waarbij zij vanaf 2016 tot aan uw vertrek in 2017 opnieuw in Caracas werkte (CGVS A. II, p. 8). Ook in België vonden u en uw partner zelfstandig een job (CGVS II, p. 3-4). Uit niets blijkt dan ook dat u en uw partner niet opnieuw een redelijke kans maken op de arbeidsmarkt van Caracas. Voorts blijken zowel u als uw partner gestudeerd te hebben in Caracas (CGVS II, p. 8 / CGVS A. II, p. 8) en er over een uitgebreid netwerk te beschikken. Zo gaf u aan nog steeds contact te hebben met vrienden (van de universiteit) en collega's waarvan de meerderheid in Caracas woont (CGVS II, p. 10). Uw partner - die onder meer van haar zevende tot haar twintigste in Caracas woonde (CGVS A. II, p. 5) - haar moeder en zus wonen eveneens nog steeds in Caracas (CGVS A. II, p. 5-6). Ook zij heeft nog steeds contact met vrienden en collega's binnen de verpleegsector die in Caracas wonen (CGVS A. II, p. 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat u heden in de stad Caracas over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

2.3.4.3. Verzoekers menen dat het gevoerde onderzoek door het CGVS niet volstaat.

Waar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar de "Guidance note on international protection considerations for Venezuelans, update 1" van het UNHCR van mei 2019 (stuk 4 bij het verzoekschrift), erop wijzen dat hierin gesteld wordt dat de meerderheid van de Venezolaanse onderdanen nood hebben aan internationale bescherming onder de *Cartagena Declaration* en stellen dat het absoluut onredelijk is om in deze context van verzoekers te eisen dat ze zich in Caracas zouden vestigen, wijst de Raad erop dat dit enkel geldt voor die staten die de bredere criteria van de Cartagenaverklaring in nationale wetgeving hebben omgezet. Dit is *in casu* niet het geval, aangezien België niet is gebonden door de desbetreffende regionale verklaring. De criteria die de Cartagenaverklaring hanteert voor de verlening van internationale bescherming zijn immers anders, dit is breder en ruimer, dan de criteria die in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet worden gesteld.

2.3.4.4. Inzake de vaststelling dat verzoekers geen enkele concrete aanwijzing hebben dat L. en zijn bende contact hebben met andere bendes zodat hij hen niet kan vinden in Caracas en dat het slechts een veronderstelling is dat L. en zijn bende via de vroegere burens van verzoekers op de hoogte zouden kunnen komen dat ze familie hebben in Caracas en hen daar zouden vinden, uiten verzoekers geen kritiek in het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen inderdaad geen enkele concrete aanwijzing blijkt dat de bende van L. contact zou hebben met bendes in Caracas en daarom verzoekers op het spoor zou kunnen komen. Integendeel, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat L. en zijn bende enkel actief waren in de sector in Nueva Cua waar verzoeker woonde, dat er in elke sector

een leider is met een bende (notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 2 december 2020, p. 14) en verzoekster verklaarde dat deze bende enkel actief is in de sector waar zij woonden (notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 4 december 2020, p. 11). De omstandigheid dat verzoekers verklaard hebben te vrezen dat de bendes in contact staan met elkaar en daarom ook in Caracas problemen te hebben met L., staan haaks op deze verklaringen waaruit blijkt dat L. een lokale bendeleider is en worden niet gestaafd door enig concreet bewijs. Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij in Caracas, waar verzoeker verbleef van eind oktober 2017 tot eind december 2017 en verzoekster van eind oktober 2017 tot december 2018, geen persoonlijke problemen hebben gekend met de bende van L. (notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 2 december 2020, p. 17; notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 4 december 2020, p. 12). Dit wordt nog eens bevestigd door de verklaringen van verzoekers dat zij niet in Caracas willen gaan wonen omwille van de algemene situatie in Caracas en in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 2 december 2020, p. 19; notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 4 december 2020, p. 13).

2.3.4.5. Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat verzoeker in zijn periode in Caracas niet naar buiten is gegaan en enkel voor zijn werk heeft gereisd en na zijn reis naar Cuba inderdaad terugkeerde naar Venezuela, maar enkel om zijn vertrek voor te bereiden. De Raad merkt op dat hierboven reeds werd gesteld dat verzoeker verklaard heeft dat hij in Caracas geen persoonlijke problemen kende. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat verzoeker nog naar de markt La Hoyada is geweest om kledij aan te kopen, deze te verkopen in Cuba en vervolgens terug te keren naar Venezuela (notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 2 december 2020, p. 17). Er wordt tevens terecht gesteld dat verzoekers naar het park gingen met de kinderen (*ibidem*, p. 18). Verzoekers betwisten niet dat verzoekster nog naar buiten ging in de periode van meer dan een jaar waarin zij in Caracas verbleef, tot december 2017 bleef zij werken als verpleegkundige en kon zij te voet naar haar werk gaan (notities persoonlijk onderhoud verzoekster *d.d.* 4 december 2020, p. 9) en zij moest regelmatig al vroeg in de rij gaan staan om eten en medicatie te krijgen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker *d.d.* 23 april 2019, p.4).

2.3.4.6. In de bestreden beslissingen wordt vervolgens op uitgebreide wijze ingegaan op het netwerk waarover verzoekers beschikken in Caracas: hun werkverleden wordt vermeld, de familieleden van hen die daar wonen, hun studies, het feit dat ze momenteel nog steeds contact hebben met vrienden en vroegere collega's. Verzoekers uiten hierop geen enkele kritiek. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissingen gewezen op hun zelfredzaamheid en ondernemingszin: verzoeker kon een huis kopen en een auto met het verkopen van kleding via het buitenland en heeft dit ook gedaan om de kosten voor zijn reis naar Europa te betalen, waaruit ook blijkt dat hij over een zekere financiële slagkracht beschikte in Venezuela. Ook in België vonden verzoekers allebei zelfstandig een job. Nergens blijkt dus uit dat zij bij een terugkeer naar Caracas niet opnieuw een redelijke kans maken op de arbeidsmarkt. De Raad sluit zich aan bij deze pertinente motieven.

2.3.4.7. Uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers in Caracas geen gegronde vrees hebben voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers. Gezien hun persoonlijke banden met Caracas kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekers er zich (opnieuw) vestigen. Verzoekers brengen geen redenen aan dat zij niet op een veilig en legale manier naar Caracas kunnen reizen en de Raad ontwaart geen zulke elementen in het dossier.

2.3.4.8. Vervolgens wijzen verzoekers op de onveilige situatie in Caracas en op het gebrek aan water-, voedsel- en elektriciteitsvoorzieningen.

In dit verband wijst de Raad naar wat onder punt 2.3.5. gesteld wordt, waarin de algemene omstandigheden in Caracas en bij uitbreiding in Venezuela worden besproken.

2.3.4.9. Bij de aanvullende nota die verzoekers ter zitting neerleggen, voegen verzoekers dreigberichten via Whatsapp en een klacht die verzoeksters grootmoeder heeft neergelegd. Zij legde deze klacht neer in de deelstaat Miranda, waar verzoekers hun problemen kenden met L. en zijn bende. In dit verband wordt opgemerkt dat deze klacht een weergave is van de feiten zoals de grootmoeder van verzoekster deze voorstelt, dat blijkt dat de grootmoeder vermeldt dat deze afpersing al plaatsvindt sinds 2017 en dat deze L. en zijn bende zich wijden aan de verkoop van drugs, stelen, ontvoering en afpersing in de buurt waar ze woont. De vraag rijst waarom verzoeksters grootmoeder nu pas klacht indient, terwijl zij vermeldt dat deze feiten al bezig zijn van in 2017. Bovendien blijkt uit deze klacht dat de grootmoeder vermeldt dat deze bende veel mensen lastig valt in die buurt. De Raad stelt vast dat deze klacht en de

Whatsapp-berichten alleszins niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan het feit dat verzoekers beschikken over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de stad Caracas.

2.3.4.10. De Raad sluit zich aan bij de conclusie dat de problemen van verzoekers van lokale aard zijn en dat verzoekers heden in de stad Caracas over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In casu besluit de Raad, gelet op bovenstaande vaststellingen, dat er voor verzoekers geen behoefte aan internationale bescherming is.

2.3.4.11. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst erop dat *in casu* wordt geoordeeld dat verzoekers een intern vestigingsalternatief hebben in de stad Caracas zodat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen daar de problemen van verzoeker met L. en zijn bende beperkt bleven tot Nueva Cua in de staat Miranda en louter van lokale aard zijn.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden

beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

2.3.5.3. Verzoekers halen een vrees aan voor de veiligheidssituatie in Venezuela waarbij zij stellen dat de algemene omstandigheden in Caracas te wensen overlaten, er vindt veel bendege geweld plaats en ook ontvoeringen die veelal leiden tot moord. Verzoekers wijzen in dit verband naar het *“Venezuela 2020 Crime & Safety Report”* van OSAC (stuk 6 bij het verzoekschrift). Naast het veiligheidsprobleem zijn er ook moeilijkheden om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. Voedsel is extreem duur geworden, er zijn stroomonderbrekingen, wat gevolgen heeft voor de watervoorziening en de hygiëne, de tekorten leiden tot grotere armoede waardoor ook de inwoners met werk worden getroffen. Verzoekers verwijzen naar persartikels en naar een artikel van het *Center for Strategic & International studies* (stuk 7 bij het verzoekschrift). Sinds de uitbraak van de coronacrisis is de situatie verergerd. Verzoekers wijzen ook op de specifieke situatie van verzoekster en haar nood aan medicatie, ze heeft schildklierkanker gehad en medicatie is essentieel om te overleven. In Venezuela zijn er ernstige tekorten op het vlak van medicatie, wat wordt bevestigd in tal van rapporten en in de COI Focus *Vénézuéla Situation économique* van 20 april 2018. Het is niet redelijk te verwachten dat verzoekster zich ergens zal vestigen waar zij geen medicatie kan krijgen. Dit onderdeel van het onderzoek naar een intern beschermingsalternatief kan het CGVS niet overlaten aan de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer volstaat om een mogelijk intern vestigingsalternatief uit te sluiten. Verzoekers verwijzen naar de arresten van het EHRM *Paposhvili v. Belgium* van 13 december 2016 en *Sufi en Elmi v. UK* van 28 juni 2011. Verzoekers verwijzen naar persartikels en een artikel van *Human Rights Watch* van mei 2020 over de gezondheidssituatie in Venezuela.

2.3.5.4. Uit de objectieve landeninformatie voorgelegd door beide partijen blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en dat de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Er is geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO *“Venezuela country focus”*, p. 50 e.v. ‘targeted profiles’ en p. 95-106 ‘colectivos’; COI Focus *“Venezuela: situatieschets”*, p. 12-14; 34-36). Daarbij worden zowel ‘high profile’ als ‘low profile’ activisten gevisieerd (EASO, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de colectivos, daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

Tevens is er geweld als gevolg van gemeenrechtelijke criminaliteit gepleegd door guerrilla's, paramilitaire groeperingen en criminele groeperingen, zoals megabandas, pranes, sindicatos, transnationale criminele organisaties, drugskartels en kleinere criminele bendes. Deze groepen zijn voornamelijk actief in de drugshandel, smokkel en illegale mijnontginning en plegen daarbij crimineel geweld, waarbij zij zich schuldig maken aan onder meer moorden, ontvoeringen, afpersing, overvallen, wapenhandel en handel in vrouwen en kinderen. Ook de Venezolaanse politie en het leger maken zich schuldig aan gemeenrechtelijke criminaliteit. Uit de landeninformatie blijkt dat de slachtoffers van dit crimineel geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel, zoals wraak, (los)geld, macht, e.a. (COI Focus, p. 14-16, 26-34; EASO, p. 20-21, 76-94; Algemeen Ambtsbericht *“Venezuela 2020”* van juni 2020, p. 9-12, 90-97 waarnaar in het EASO-rapport Venezuela wordt verwezen).

Dit patroon van crimineel geweld en politieel geweld is sterker aanwezig in bepaalde delen van Venezuela, met name de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar (COI Focus, p. 22-34).

Uit wat voorafgaat blijkt dat slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt op individuele basis gepleegd.

Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela of in de hoofdstad Caracas volstaat dan ook niet om een reëel risico aannemelijk te maken. Een individuele beoordeling dringt zich

vervolgens op, waarbij het aan verzoekers is om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te individualiseren en te concretiseren.

2.3.5.5. *In casu* wordt geoordeeld dat verzoekers een intern vestigingsalternatief hebben in de hoofdstad Caracas en dat zij daar geen problemen zullen ondervinden met L. en zijn bende, die opereerden in hun wijk in Nueva Cua in de deelstaat Miranda.

Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat zij tijdens hun verblijf in Caracas werden geïsoleerd. In de bestreden beslissingen wordt hierover overwogen: *“De overval van de bus waarbij u beroofd werd en de carjacking, net als de overvallen op uw partner en haar getuige zijn van schietpartijen laten evenmin toe te besluiten dat u en uw partner in geval van een terugkeer het risico loopt op vervolging of ernstige schade. Dat u en uw partner slachtoffer werden van dergelijke feiten is geenszins te wijten aan conventie gerelateerde motieven. U en uw partner hadden telkens de pech in de buurt te zijn (CGVS I, p. 5-6 / CGVS II, p. 18-19 / CGVS A. II, p. 12). Deze feiten kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals omschreven in artikel 48/4, §2 a) en b) en dienen gekaderd te worden binnen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela.”*

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers, net zoals vele andere Venezolanen, eenvoudigweg slachtoffer waren van het alledaags crimineel geweld dat wijdverspreid is in hun land. Uit deze geïsoleerde incidenten die zij hebben meegemaakt, kan dan ook niet worden afgeleid dat verzoekers persoonlijk zouden zijn geïsoleerd, zoals terdege blijkt uit bovenstaande motieven.

Daarnaast merkt de Raad op dat deze incidenten laakbaar zijn en ongetwijfeld een emotionele impact zullen hebben gehad, maar dat deze gebeurtenissen gelet op de aard ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de individuele omstandigheden van verzoekers blijken er geen concrete en ernstige indicaties dat zij in de stad Caracas een verhoogd risico zouden lopen op onmenselijke of vernederende behandeling door criminele bendes of gewapende groeperingen.

Uit voormelde gemeenrechtelijke criminele feiten kan op zich voor verzoekers geen persoonlijk en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. De verwijzing naar persartikels en algemene landeninformatie zoals bij het verzoekschrift gevoegd, doet hieraan geen afbreuk.

2.3.5.6. Inzake de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en het voorzien in elementaire levensbehoeften herinnert de Raad eraan dat het Hof van Justitie in zijn rechtspraak ook reeds heeft verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU) – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er kan immers geen abstractie worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de Europese en Belgische wetgever.

In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)(eigen onderlijnen)

Zo stelt het Hof in dit kader:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts precificeert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate

behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (eigen onderlijnen)

Het Hof besloot dat artikel 15, sub b van richtlijn 2004/83 zo moet worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker die lijdt aan een ernstige ziekte mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

Het Hof heeft daarbij er verder aan herinnerd dat de werkingssfeer van de richtlijn zich niet uitstrekt tot personen die om andere redenen zijn gemachtigd tot verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat wil zeggen op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Gelet op de landeninformatie aangebracht door beide partijen, onder meer door de verwijzing naar persartikels in het verzoekschrift, betwist de Raad niet dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela precair is. De Raad meent evenwel naar analogie met de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, zoals hieronder wordt uiteengezet.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds, zoals het EHRM zelf uitgebreid toelichtte in zijn uitspraak in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren), dan kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat betreft opvang in een EU-lidstaat, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in Somalië

waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 90-91).

In casu heeft de zaak betrekking op de leefomstandigheden en humanitaire situatie in Venezuela, een niet-verdragsluitende staat die niet is gehouden aan positieve verplichtingen die voortvloeien uit EU-wetgeving. Zoals het EHRM reeds heeft benadrukt, heeft het EVRM niet de bedoeling om van verdragsluitende Staten te vereisen dat ze verdragsstandaarden opleggen aan andere niet-verdragsluitende Staten (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90). Deze situatie kan dan ook niet worden gelijkgesteld met de omstandigheden in de zaak M.S.S.

Evenmin kan de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak Sufi en Elmi. Zo vloeit de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela niet voort uit het gebruik van willekeurige oorlogsmethoden of -tactieken.

Verder kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijken dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een zorgvuldige lezing van de landeninformatie toont aan dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela zich reeds sinds 1999 ontwikkelt toen inkomsten uit de olie-export door toenmalige president Chavez werden gebruikt voor sociale programma's die in eerste instantie de armoede deden verminderen, maar waarbij economisch wanbeheer gecombineerd met een dalende olieproductie en ingestorte olieprijs op de wereldmarkt gevolgen had op lange termijn, die op hun beurt weer werden verergerd door Amerikaanse sancties, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Heden kan niet worden gesteld dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak is te wijten aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit informatie blijkt dat de regering Maduro in 2019 een akkoord heeft getekend met UNOCHA, genaamd het Venezuela Humanitarian Response Plan, waarbij in de periode juli-september 2019 meer dan 2,3 miljoen mensen met humanitaire hulp werden bereikt. Ook in 2019 stonden de Venezolaanse overheden toe dat het Internationale Rode Kruis (ICRC) medische apparatuur naar Venezuela zond in het kader van noodhulp. Begin 2020 ondertekende de regering Maduro een overeenkomst met het ICRC waardoor deze internationale organisatie makkelijker en op grotere schaal in het land kan opereren (EASO: Venezuela Country Focus, augustus 2020, p. 44-45 en het Algemeen Ambtsbericht "Venezuela 2020" van juni 2020, p. 17-19, waarnaar in het EASO-rapport wordt verwezen). Andere internationale organisaties zoals UNHCR, IOM en UNICEF zijn eveneens in Venezuela aanwezig. De humanitaire hulp van internationale organisaties bereikt maar een klein gedeelte van het daadwerkelijke aantal mensen in nood, maar dit neemt niet weg dat de Venezolaanse overheden wel degelijk buitenlandse humanitaire hulp toelaten en niet onverschillig staan ten aanzien van Venezolanen in nood.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geviseerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

In de bestreden beslissing wordt terecht vermeld: "*Hierboven werd in dit verband al aangestipt dat u en uw partner hogere studies doorliepen (CGVS II, p. 8 / CGVS A. II, p. 8) en jullie beiden werkten in Venezuela (CGVS II, p. 9 / CGVS A. II, p. 8-9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u eigenaar was van een woning en dat u voor uw vertrek naar Europa in de periode 2015 tot 2017 geregeld reisde en terugkeerde naar Venezuela (CGVS I, p. 3)*

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan

niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.” De Raad voegt hieraan toe dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat tijdens de overval van 29 oktober 2017 ook het *“doosje met geneesmiddelen werd gestolen”* van verzoekster die zij nodig had en die ze niet konden kopen (notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 2 december 2020, p. 18) en dat verzoekster verklaarde dat het moeilijk was om de medicatie te verkrijgen, dat ze buiten de medicatie ook nog op controle moest bij de specialist en ook nog bloedcontroles moest laten uitvoeren, dat ze enkel nog eens op bezoek is gegaan bij de specialist om een attest te kunnen meenemen naar België en dat ze niet vaker op controle ging omdat ze daarvoor haar bloed moest laten controleren, wat te duur was voor haar (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster d.d. 4 december 2020, p. 4).

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat de Venezolaanse overheden verzoekers op intentionele wijze de toegang tot de nodige medische zorgen zullen ontfeggen. Het medisch attest dat verzoekster bij het verzoekschrift voegt (stuk 5) doet hieraan geen afbreuk. De Raad herinnert er verder aan dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gewezen op het volgende: *“In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van u en uw partner en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS I, p. 3/ CGVS A. II, p. 4), wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.”*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers, indien zij zouden terugkeren naar Venezuela, zouden terechtkomen in een menonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Verzoekers verwijzen naar artikelen van CSIS van 23 september 2020 en van Human Rights Watch van 26 mei 2020 (stukken 7 en 8 bij het verzoekschrift) over de coronapandemie in Venezuela. De Raad merkt op dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door één van hen wordt veroorzaakt. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig hebben te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten (COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 15 mei 2020, p. 26-34; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in de stad Caracas, waar verzoekers beschikken over een intern vestigingsalternatief, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Aldus tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft die geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.3.6. Inzake de documenten die verzoekers hebben voorgelegd, motiveren de bestreden beslissingen het volgende:

"Uw documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Uw identiteit, uw opleiding, uw vroegere echtscheiding, uw gezondheidsproblemen en deze van uw partner, uw verblijf in Spanje en het ongeval dat u daar kreeg waardoor u medische zorg kreeg, uw reisweg, het feit dat u een woning bezit in Venezuela, dat u geen strafblad heeft en dat uw schoonmoeder in Caracas woont staan op zich niet ter discussie, net zo min als de verwondingen die u opliep bij uw confrontatie met L.. De foto's van uw woning, van de woning van uw schoonmoeder en van de buurt waarin uw schoonmoeder woont laten niet toe enig persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade af te leiden. De artikels aangaande het bendegegeweld in Nueva Cua en Pinto Salinas, die geen betrekking hebben op uw persoon (CGVS I, p. 3), zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot de door u ter rechtzetting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud van 2 december 2020 neergelegde artikels, nieuwberichten, rapporten en richtlijnen. Immers zoals reeds opgemerkt, blijkt dat het Commissariaat-generaal reeds rekening heeft gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen. De diploma's ten slotte van uw echtgenoot als de identiteit van uw zoon C. worden hier evenmin in twijfel getrokken."

en

"Uw documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw identiteit en die van uw zonen staan niet ter discussie, net zomin als uw gezondheidsproblemen.

Wat betreft de door u ter rechtzetting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neergelegde nieuwberichten, rapporten en richtlijnen zijn niet van die aard om de bovenstaande informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela te weerleggen. Immers zoals reeds opgemerkt, blijkt dat het Commissariaat-generaal reeds rekening heeft gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela. Wat betreft de kost voor uw medicatie dient verwezen te worden naar wat reeds eerder vermeld werd, namelijk dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Dat er familieleden van u en uw echtgenoot buiten

Venezuela verblijven, wordt evenmin in twijfel getrokken. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen brachten geen inhoudelijke wijzigingen aan in uw verklaringen.”

De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen deze motieven van de bestreden beslissingen, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade.

2.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET